

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE EERSTE KAMER

ARREST

nr. S/2011/0149 van 28 november 2011
in de zaak 1011/0784/SA/1/0740

In zake:

1. [REDACTED]
2. [REDACTED]
3. [REDACTED]
4. [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Jacqueline MEERSMAN
kantoor houdende te 9000 Gent, Willem Tellstraat 22
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
de heer Johan KLOKOCKA

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 28 april 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 24 maart 2011.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Nevele op 17 januari 2011 verleende stedenbouwkundige vergunning voor “*het plaatsen van een plastiectunnel voor opvang van schapen en geiten*”, onontvankelijk verklaard.

De deputatie heeft beslist dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Nevele van 17 januari 2011 haar rechtskracht herneemt.

Het betreft een perceel gelegen te [REDACTED] en met kadastrale omschrijving [REDACTED]

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 7 november 2011, waarop de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Eddy STORMS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jacqueline MEERSMAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en de heer Johan KLOKOCKA, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. FEITEN

Op 1 oktober 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient [REDACTED], hierna de aanvrager genoemd, bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Nevele een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het plaatsen van een plastieltunnel voor opvang van schapen en geiten”*.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 14 september 1977 vastgestelde gewestplan ‘Gentse en Kanaalzone’, gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 29 oktober tot en met 28 november 2011, wordt één bezwaarschrift ingediend, en wel door de verzoekende partijen.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwontwikkeling, brengt op 28 oktober 2010 een gunstig advies uit.

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 4 november 2010 een gunstig advies uit.

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Onroerend Erfgoed, brengt op 3 december 2010 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

De provincie Oost-Vlaanderen, dienst integraal waterbeleid, brengt op 25 november 2010 een gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Nevele verleent op 17 januari 2011 een stedenbouwkundige vergunning aan de aanvrager en overweegt:

“ ...

De vergunning kan worden verleend om volgende redenen:

- Het perceel is gelegen in het landschappelijk waardevol gebied;*
- Het gaat over het plaatsen van een plastiectunnel voor opvang van schapen en geiten;*
- De inplanting heeft geen overbezetting van het terrein tot gevolg;*
- De volume-uitbreiding bedraagt minder dan 50% van het oorspronkelijke volume;*
- De uitbreiding maakt een fysisch geïntegreerd deel uit van het bestaande gebouwencomplex;*
- ...*
- Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de werken verenigbaar zijn met de goede plaatselijke ordening en aldus in overeenstemming zijn met de art. 15.4.6.1 en 19 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 inzake de toepassing van de gewestplannen;*

...”

Tegen deze beslissing tekenen de verzoekende partijen op 14 februari 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Na de partijen te hebben gehoord op 22 maart 2011, beslist de verwerende partij op 24 maart 2011 het beroep onontvankelijk te verklaren. De verwerende partij overweegt:

“ ...

Overwegende dat beroepsinsteller geen attest van aanplakking bij het beroepschrift gevoegd heeft;

dat art. 1§2 derde van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake stedenbouwkundige of verkavelingsvergunning bepaalt: ...

dat het laatste lid van art. 1§2 van voormeld besluit bepaalt: ...

dat met schrijven van 15 februari 2011 verzocht werd dit attest alsnog over te maken, en meegedeeld werd dat dit op straffe van onontvankelijkheid diende te gebeuren binnen de vijftien dagen;

dat door appellant binnen de gestelde periode geen dergelijk attest toegevoegd werd aan het dossier, enkel een schrijven waarin gesteld wordt dat de bij het beroepschrift gevoegde foto's van de aanplakking moeten volstaan;

dat pas op de dag van de hoorzitting de gevraagde attesten werden ontvangen;

dat appellant niet aantoont dat het gevraagde attest niet beschikbaar zou zijn;

...”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De verwerende partij heeft de bestreden beslissing, conform artikel 4.7.23, §3 VCRO, op 29 maart 2011 betekend aan de verzoekende partijen, die dan ook tijdig beroep hebben ingesteld met een ter post aangetekende brief van 28 april 2011.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen geen belang (meer) hebben bij het beroep.

Volgens de verwerende partij hebben de verzoekende partijen verzaakt aan hun recht om beroep in te stellen omdat zij geen (ontvankelijk) georganiseerd administratief beroep hebben ingesteld door na te laten een attest van aanplakking bij hun administratief beroepsverzoekschrift te voegen.

Vervolgens stelt de verwerende partij dat de verzoekende partijen alleen aanvoeren dat hun eigendomsrecht wordt geschonden en dit volstaat volgens de verwerende partij niet om overeenkomstig artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO het vereiste belang aan te tonen.

Beoordeling door de Raad

Krachtens artikel 4.8.1, tweede lid, 1° VCRO spreekt de Raad zich als administratief rechtscollege uit over beroepen die worden ingesteld tegen vergunningsbeslissingen, dit zijn uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afleveren of weigeren van een vergunning. In de memorie van toelichting wijst de decreetgever er in dit verband bijkomend op dat het begrip 'vergunningsbeslissingen' betrekking heeft op de krachtens de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening genomen beslissingen in de vergunningsprocedure. Hieronder wordt niet alleen de toekenning of de weigering van een vergunning begrepen, maar ook bijvoorbeeld het onontvankelijk verklaren van een administratief beroep (*Parl. St.*, VI. Parl., 2008-2009, nr. 2011/1, blz. 195, nr. 570).

De verzoekende partijen hebben op 14 februari 2011 administratief beroep aangetekend tegen de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Nevele van 17 januari 2010.

De omstandigheid dat het administratief beroep door de verwerende partij onontvankelijk wordt verklaard wegens het ontbreken van een attest van aanplakking, doet geen afbreuk aan het recht van de verzoekende partijen om jurisdictioneel beroep in te stellen bij de Raad.

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij stelt, hebben de verzoekende partijen dus wel degelijk een belang, minstens een louter procedureel belang, bij deze procedure. De vraag of het administratief beroep al dan niet terecht onontvankelijk werd verklaard is irrelevant in het kader van de beoordeling van het rechtens vereiste belang. Iedere verzoekende partij wiens administratief beroep door de deputatie onontvankelijk wordt verklaard, heeft een potentieel belang bij een door haar ingesteld beroep bij de Raad. Een procedure bij de Raad kan immers potentieel leiden tot de vernietiging van de voor haar nadelige beslissing van de deputatie.

De Raad oordeelt dan ook dat de verzoekende partijen beschikken over het rechtens vereiste belang, zoals bedoeld in artikel 4.8.16, § 1, eerste lid VCRO en geen andere rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen ingevolge de vergunningsbeslissing moeten bewijzen.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van de artikelen 4.8.13 VCRO en 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet worden afgeleid dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan worden geschorst ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partijen omschrijven als volgt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij menen te lijden:

“ ...

Dat verzoekers belang hebben bij deze schorsing blijkt uit het feit dat zij belanghebbenden zijn conform artikel 4.8.16, §1, 3° VCRO nu huidige verzoekers de eigenaars zijn van de site aan de [REDACTED] en de aanvraag werd ingediend door hun huurder.

... ”

In casu zijn verzoekers eigenaar waardoor ze hoe dan ook nadeel ondervinden van deze bestreden beslissing.

Niet alleen zien verzoekers hun eigendom aangetast door de vele werken waarvoor de aanvragers geen toestemming kregen, verzoekers worden ook aansprakelijk gesteld door de Dienst Erfgoed.

Het huurpand is een geklasseerde en historisch waardevolle hoeve. Het feit dat [REDACTED] daar nu allerhande ‘moderne’ verbouwingswerken in uitvoerden, zij de oude en waardevolle hekkens verwijderden, zij een ‘moderne’ voerdersilo in de grond verankerden en die van honderden meters ver te zien is, zij de oprit ‘betoneerden’, ‘moderne’ aanbouwen opgericht hebben en wat de ganse historische site ontsiert, houdt voor verzoekers een omvangrijke schade in.

... ”

Dat het voor verzoekers nuttig is, meer nog, acuut is, om de schorsing van de tenuitvoerlegging te bevelen blijkt uit het feit dat [REDACTED] reeds vóór het verlenen van stedenbouwkundige vergunning begonnen is en wat in steeds meer en grotere inbreuken op het eigendomsrecht van verzoekers en de regelgeving inzake Erfgoed resulteert.

... ”

De verwerende partij antwoordt hierop:

“ ...

Dit is geenszins ernstig.

Er dient geoordeeld te worden dat de huidige bestreden beslissing reeds ten uitvoer is gelegd.

... ”

Beide ‘hinderaspecten’ betreffen subjectieve rechten die niet geschaad kunnen worden door huidige bestreden beslissing aangezien deze ingevolge artikel 4.2.22 VRO werd verleend onder voorbehoud van die burgerlijke rechten.

... ”

Beoordeling door de Raad

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever er op dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat dit begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St.* VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moeten de verzoekende partijen doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals bepaald in artikel 4.8.13 VCRO, kan niet, minstens niet zonder meer, gelijkgeschakeld worden met de in artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen” die de verzoekende partijen kunnen ondervinden ingevolge een vergunningsbeslissing en die de verzoekende partijen desgevallend het rechtens vereiste belang bij de procedure verschaffen.

Bij de beoordeling van de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen kan de Raad bovendien alleen rekening houden met wat in dat verband in het verzoekschrift wordt aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde documenten.

Uit het verzoekschrift zelf blijkt overigens dat met de tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning begonnen was, maar ter openbare terechtzitting van 7 november 2011 heeft de raadsman van de verzoekende partijen verklaard dat de bestreden vergunning nog niet volledig werd uitgevoerd, zodat de gevorderde schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning nog niet doelloos of zonder enig nut was.

De Raad stelt wel vast dat de verzoekende partijen zeer algemeen en dus te oppervlakkig blijven in hun uiteenzetting over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij menen te lijden: de verzoekende partijen verwijzen alleen en zonder verdere detaillering naar de eventuele aantasting van hun eigendom “*door de vele werken waarvoor de aanvragers geen toestemming kregen*”, zonder aan te duiden of en in welke mate er een verband is met “*het plaatsen van een plasteeltunnel voor opvang van schapen en geiten*”, waarvoor de bestreden vergunning is verleend.

Het lijkt er integendeel op dat de verzoekende partijen er zich vooral of uitsluitend over beklagen dat deze en andere aanvragen voor een stedenbouwkundige vergunning “*ingediend werd(en) door hun huurder*” en dat de verzoekende partijen vooral dit (het aanvragen en verkrijgen van een vergunning met betrekking tot hun eigendom door een derde, en niet zozeer de tenuitvoerlegging ervan) beschouwen als “*steeds meer en grotere inbreuken op (hun) eigendomsrecht en de regelgeving inzake Erfgoed*”, zij het zonder deze beweringen (zoals dat zij, door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, “*aansprakelijk (worden) gesteld door de dienst Erfgoed*”) te staven.

Het volstaat niet dat de verzoekende partijen beweren “*hoe dan ook nadeel (te) ondervinden van de bestreden beslissing*” en er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen niet voldoende aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 28 november 2011, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, eerste kamer, samengesteld uit:

Eddy STORMS, voorzitter van de eerste kamer,

 met bijstand van

Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Eddie CLYBOUW

Eddy STORMS